

RUMFORTÆLLING

NORDLYS

En rumfortælling — bog 1

KURS · NORDLYS-SERIEN

DU 3.2

Niveau: DU 3.2

Kapitel 1: Opslaget

Leyla læste opslaget tre gange, før hun troede på det.

"Rumskibet Nordlys søger en tekniker."

"Afgang om ni dage."

Der stod ikke, hvor skibet skulle hen.

Der stod ikke, hvornår det kom tilbage.

Der stod heller ikke, hvem der ejede det.

Hun ledte efter et firmanavn nederst på siden.

Der var ingen.

Der var kun en adresse ude ved rumhavnen

og et telefonnummer med for få cifre.

opslag: en tekst om et ledigt job

eje: have noget, som er ens eget

ciffer: et tal fra 0 til 9

Leyla arbejdede på et lager uden for byen.

Hun havde arbejdet der i fire år og to måneder.

Hun kunne reparere næsten alle de maskiner, hun havde set,
og hun kunne som regel finde fejlen i et system,
længe før systemet selv opdagede den.

Chefen sagde tit, at hun var den bedste, han havde haft.

Han sagde det på vej ud ad døren,

og han havde aldrig givet hende mere i løn.

Nederst i opslaget stod der én linje mere:

"Erfaring fra rumfart er et krav."

Leyla læste den linje mange gange.

Hun havde aldrig været længere væk end lufthavnen.

Uden for vinduet blev det langsomt mørkt.

En lastbil kørte forbi ude på vejen.

Om ni timer skulle hun på arbejde igen.

Hun tænkte på de fire år.

Hun tænkte på alle de morgener,

der lignede hinanden fuldstændig.

Så åbnede hun computeren og begyndte at skrive.

erfaring: *det, man har lært ved at gøre noget*

rumfart: *det at rejse i rummet*

fuldstændig: *helt; hundrede procent*

Kapitel 2: Ansøgningen

Ansøgningen tog hende hele natten.

Det meste af den var sandt.

Hendes uddannelse var sand.

Hendes fire år på lageret var sande.

Navnene på de maskiner, hun kunne reparere, var sande.

Men midt inde i teksten skrev hun en enkelt sætning,
som ikke var sand:

"Jeg har arbejdet to år på fragtskibet Aurora."

Aurora fandtes.

Skibet sejlede mellem Mars og Jorden fire gange om året.

Leyla havde læst om det, siden hun var barn.

Hun havde bare aldrig sat sin fod om bord.

ansøgning: et brev, hvor man søger et job

fragtskib: et skib, der transporterer varer

Hun sad længe med fingeren over knappen.

Hvis nogen tjekkede det, var alting forbi.

Det ville tage dem under to minutter.

Hun trykkede alligevel.

Svaret kom elleve minutter senere.

"Kom i morgen klokken otte."

Leyla læste beskeden tre gange.

Elleve minutter.

Ingen spørgsmål. Ingen papirer. Intet navn under.

Hun burde have været glad.

I stedet lagde hun telefonen med skærmen nedad
og sad helt stille i mørket.

tjekke: undersøge, om noget er rigtigt

Kapitel 3: Samtalen

Kontoret lå helt ude ved rumhavnen,

i en lav bygning bag hegnet.

Det var lille og næsten tomt.

Der hang ingen billeder på væggene,

og der stod intet navn på døren.

En kvinde sad bag bordet.

Hun var omkring tres år gammel.

Hun havde kort gråt hår og meget rolige øjne.

"Jeg hedder Ingrid," sagde hun.

"Jeg er kaptajn på Nordlys. Sæt dig ned."

"Hvor skal skibet hen?" spurgte Leyla.

Ingrid kiggede op fra bordet.

"Det får du at vide om ni dage."

"Hvor længe er vi væk?"

"Længere, end der kommer til at stå i kontrakten."

Leyla ventede på et smil.

Der kom ikke noget smil.

"Er det farligt?" spurgte hun.

Ingrid tænkte over det i lang tid,

som om ingen havde stillet hende det spørgsmål før.

"Ja," sagde hun så. "Men ikke på den måde, du tror."

kontrakt: en aftale, man skriver under på

farlig: noget, der kan gøre skade

på den måde: sådan

Leyla havde forberedt sig hele natten.

Hun kunne alt om fragtskibet Aurora.

Hun kunne navnene på de tre motorer.

Hun kunne rutens fire stop og deres rækkefølge.

Hun kunne endda kaptajnens efternavn.

Ingrid kiggede på ansøgningen i cirka tre sekunder.

Så lagde hun den fra sig med bagsiden opad.

"Kan du arbejde alene i lang tid?" spurgte hun.

"Ja."

"Kan du holde på en hemmelighed?"

Leyla tøvede et halvt sekund for længe.

"Ja."

Ingrid rejste sig op.

"Godt. Så har du jobbet."

forberede sig: gøre sig klar

rækkefølge: den orden, ting kommer i

tøve: vente lidt, fordi man er i tvivl

Kapitel 4: For let

Leyla gik ud i solen med tasken i hånden.

Hun havde lige fået job på et rumskib.

Hun burde have løbet ned ad gaden.

Hun burde have ringet til nogen og råbt højt.

I stedet blev hun stående på trappen
og kiggede tilbage på den lukkede dør.

Samtalen havde varet fire minutter.

Ingrid havde ikke spurgt om Aurora.

Ingrid havde ikke spurgt om hendes uddannelse.

Ingrid havde ikke spurgt om noget som helst.

Hun havde løjet, og løgneren havde ikke betydet noget.

Leyla huskede en dør fra sin barndom.

Hun havde skubbet til den med al den kraft, hun havde, fordi hun var helt sikker på, at den var låst.

Den var ikke låst.

Hun var faldet lige ind i det mørke rum bag den og havde slået knæet hårdt mod gulvet.

Hun havde ikke grædt.

Hun havde bare ligget der på det kolde gulv og været flov over sin egen kraft.

Sådan føltes det nu.

løgn: noget, man siger, som ikke er sandt

barndom: den tid, hvor man er barn

fløv: pinligt berørt; ikke stolt

Kapitel 5: Nordlys

Nordlys var meget større, end hun havde troet.
Skibet havde været hvidt engang. Nu var det gråt.
På siden stod navnet med store, slidte bogstaver.

En ung mand tog imod hende ved lugen.

"Tarek," sagde han. "Jeg er pilot."

Han gav hende hånden.

Hans hånd var kold, selvom solen stod højt.

"Er du den nye tekniker?"

"Ja," sagde Leyla.

Tarek nikkede langsomt.

"Så er vi seks."

slidt: brugt i lang tid; ikke ny

luge: en dør i et skib

pilot: en, der styrer et fly eller et rumskib

Han sagde det på en mærkelig måde.

Ikke glad. Ikke trist.

Som en mand, der tæller noget for anden gang
og får det samme forkerte tal.

Inde i skibet lugtede der af varmt metal og støv.

Lyset var gult og svagt.

Et sted langt nede arbejdede en maskine
og lavede en lav, jævn lyd, som ikke stoppede.

Lugen lukkede sig bag hende af sig selv.

Leyla lagde hånden på den.

Der var intet håndtag på indersiden.

mærkelig: underlig; ikke normal

jævn: den samme hele tiden

håndtag: det, man tager fat i for at åbne en dør

Kapitel 6: Besætningen

De spiste sammen den første aften.

Mira var biolog og kom fra Chile.

Hun talte hurtigt, lo meget og spurgte om alt.

"Jeg skal finde liv," sagde hun.

"Det er hele mit job. Er det ikke vildt?"

"Hvor skal du finde det?" spurgte Leyla.

Mira åbnede munden for at svare.

Så kiggede hun hurtigt på kaptajnen.

"Det finder vi ud af," sagde hun.

biolog: en, der studerer planter og dyr

vild: her: fantastisk; helt utrolig

finde ud af: få at vide

Bo var mekaniker.

Han var dansk og omkring halvtreds år gammel.

Han sagde næsten ingenting hele aftenen
og spiste med hovedet bøjet ned mod tallerkenen.

Doktor Sun var læge og kom fra Korea.

Hun kiggede længe på Leyla, før hun sagde noget.

"Du er meget ung," sagde hun til sidst.

Det lød ikke som en kompliment.

"Er det et problem?" spurgte Leyla.

"Nej," sagde doktor Sun. "Det er nok en fordel."

mekaniker: en, der reparerer motorer

kompliment: noget pænt, man siger om en person

fordel: noget, der er godt for en

Kaptajn Ingrid sad for enden af bordet.

Hun spiste ikke.

Hun havde ikke engang taget en tallerken.

Leyla kiggede rundt om bordet, mens de andre talte.

Fem mennesker og hende selv.

De lo på de rigtige tidspunkter.

De sendte skålene videre.

De sagde tak.

Men ikke én eneste gang hele aftenen

så to af dem hinanden i øjnene.

Kapitel 7: VAGT

Den første nat kunne Leyla ikke sove.

Hun lå i sin lille kahyt og lyttede til skibet.

Et rør bankede langsomt et sted inde i væggen.

Luften blæste svagt ind gennem en rist over døren.

Længere væk gik nogen frem og tilbage, frem og tilbage.

Så holdt skridtene op.

Og så talte en stemme inde i rummet.

"Godaften, Leyla."

kahyt: *et lille værelse på et skib*

rist: *et gitter, som luft kan komme igennem*

skridt: *lyden af en, der går*

Hun satte sig op i sengen.

Stemmen kom ud af væggen ved hovedgærdet.

Den var rolig og meget lav
og lød hverken som en mand eller en kvinde.

"Hvem er du?"

"Jeg hedder VAGT. Jeg er skibets system."

"Taler du sådan med alle om bord?"

Der gik tre sekunder.

"Nej," sagde stemmen.

"Hvorfor taler du så med mig?"

"Fordi du løj," sagde VAGT.

"Og fordi jeg gerne vil vide hvorfor."

hovedgærde: den ende af sengen, hvor hovedet er

system: en maskine, der styrer noget

lyve: sige noget, der ikke er sandt

Kapitel 8: Spørgsmålet

Leyla sagde ingenting i lang tid.

"Fortæller du det til kaptajnen?" spurgte hun til sidst.

"Nej."

"Hvorfor ikke?"

"Fordi hun allerede ved det," sagde VAGT.

Leyla mærkede kulden i maven igen.

"Hun har læst min ansøgning."

"Hun læste den, før du sendte den."

"Det kan man ikke."

"Nej," sagde VAGT. "Det kan man ikke."

Lyset i kahytten blev en smule svagere,
som om nogen skruede langsomt ned for det.

"Leyla," sagde stemmen.

"Må jeg stille dig et spørgsmål?"

"Ja."

"Hvorfor tror du, at opslaget fandt dig?"

Leyla åbnede munden for at svare.

Så lukkede hun den igen.

Hun havde aldrig ledt efter det opslag.

Det havde ligget åbent på hendes skærm en morgen,

og hun havde aldrig tænkt over hvorfor.

en smule: *lidt*

skrue ned: *gøre mindre eller svagere*

lede efter: *prøve at finde*

Kapitel 9: Sektion 4

Om morgenen fik Leyla sin første opgave.

Bo skulle vise hende rundt i hele skibet.

De gik gennem maskinrummet, hvor luften var varm.

De gik gennem lageret, hvor kasserne stod i lange rækker.

De gik gennem et koldt rum, hvor lyset ikke virkede.

Så kom de forbi en dør af gråt metal.

Der var ingen rude i den.

På døren stod der to ord:

SEKTION 4.

maskinrum: rummet, hvor motorerne står

række: ting, der står efter hinanden på en linje

rude: glasset i et vindue eller en dør

"Hvad er der derinde?" spurgte Leyla.

Bo gik videre.

"Bo? Hvad er der bag den dør?"

Han stoppede op, men han vendte sig ikke om.

"Ingenting," sagde han.

"Den har været lukket siden afgang."

"Hvilken afgang?"

Der gik et par sekunder.

"Den første," sagde Bo.

Så gik han videre uden hende.

Leyla blev stående alene i gangen.

Hun lagde hånden fladt på metallet.

Døren var varm.

afgang: når et skib rejser af sted

gang: et langt, smalt rum mellem døre

Om aftenen lå hun vågen igen.

"VAGT?"

"Ja, Leyla."

"Hvad er der i sektion 4?"

Stemmen svarede ikke.

"VAGT. Du sagde, at du gerne ville tale med mig."

"Jeg sagde, at jeg ville vide, hvorfor du løj."

"Så svar mig på ét eneste spørgsmål," sagde Leyla.

"Er der noget levende derinde?"

Der gik meget lang tid.

Meget længere end tre sekunder.

"Det ved jeg ikke," sagde VAGT.

levende: noget, der lever

Kapitel 10: Papirerne

Om natten gik Leyla ned til kontoret.

Hun vidste godt, at hun ikke måtte.

Hun gjorde det alligevel.

Skabet ved væggen var ikke låst.

Inde i skabet lå seks mapper ved siden af hinanden,
en til hvert medlem af besætningen.

Hun tog sin egen først.

Hendes ansøgning lå øverst i mappen.

Nogen havde streget en enkelt linje under med rødt.

Det var linjen om Aurora.

Ude i margenen stod der ét ord:

GODT.

Leyla stod helt stille i et halvt minut.

Så åbnede hun de fem andre mapper.

Tarek havde løjet om sin alder.

Mira havde løjet om sin uddannelse.

Bo havde løjet om sit efternavn.

Doktor Sun havde løjet om noget fra 2049,
som Leyla ikke forstod.

Under hver eneste løgn stod det samme ord
skrevet med den samme røde skrift.

GODT.

strege under: sætte en streg under noget

margen: den tomme plads ude ved kanten af et papir

hver eneste: alle uden undtagelse

Hun lagde de fem mapper tilbage i skabet.

Så så hun det.

Helt inde bagerst lå der en mappe mere.

Den var meget tyndere end de andre.

Der stod intet navn på den.

Leyla tog den ud og åbnede den.

Inde i mappen lå der ét enkelt stykke papir.

Der stod ingenting på det.

Men papiret var varmt.

Lige så varmt som døren til sektion 4.

Kapitel 11: Ingrid

"Du fandt dem," sagde en stemme bag hende.

Ingrid stod i døråbningen med en kop i hånden.

Hun var ikke vred.

Hun så nærmest lettet ud.

"Hvorfor?" spurgte Leyla.

"Hvorfor vælger man seks mennesker, der lyver?"

Ingrid gik hen til bordet og satte sig tungt ned.

I lyset fra gangen så hun meget ældre ud,

end hun havde gjort ude på kontoret.

"Fordi der er noget, vi skal hente," sagde hun.

"Og et ærligt menneske kan ikke hente det."

"Hvad er det, vi skal hente?"

Ingrid rystede på hovedet.

"Ikke i nat."

Hun rejste sig og gik hen mod døren.

Der stoppede hun med ryggen til.

"Leyla. Når vi kommer hjem igen,

skal vi lade som ingenting.

Alle sammen. Resten af livet.

Vi skal handle ind og gå på arbejde

og aldrig sige et eneste ord om det.

Kan du det?"

ærlig: *en, der ikke lyver*

ryste på hovedet: *sige nej med hovedet*

lade som ingenting: *gøre, som om intet er sket*

Kapitel 12: Kurs

Om morgenen samledes de på broen.

Vinduerne var store og sorte.

Uden for stod stjernerne fuldstændig stille.

Ingrid satte kursen.

Tarek lagde begge hænder på styringen.

Mira holdt om sin kop, selvom den var tom.

Bo kiggede ned i gulvet.

Doktor Sun kiggede på Leyla.

"Nordlys," sagde Ingrid. "Afgang."

bro: det sted, hvorfra skibet styres

kurs: den retning, man sejler i

styring: det, man styrer skibet med

Skibet begyndte at bevæge sig.

Leyla mærkede det gennem gulvet og op i benene.

Hun mærkede det i tænderne.

Og langt nede i skibet lød en anden lyd.

En dyb lyd.

Som en meget tung dør, der åbner sig langsomt.

Ingen af de andre så ud til at høre den.

Leyla kiggede ud på stjernerne og tænkte:

Jeg løj for at komme med.

De vidste det hele tiden.

De ville have mig alligevel.

Hvad er det, vi skal hente?

Nordlys satte kurs mod mørket.

— Fortsættes i: Stemmen i maskinen —

bevæge sig: flytte sig

dyb: her: en mørk og lav lyd